

възродениятъ срѣдъ отчаяние, насилие и безправие борецъ.

Поемата „Горски пѣтникъ“, ако и съ архаично-славянски жаргонъ написана, била извънредно популярна: „чела се отъ стари и млади съ прехласъ“.⁵ И като така, тя подбуди къмъ новъ животъ едно гинеще племе. Въ това се състои нейното всенародно голѣмо исторично значение.⁶ Но съ нея, както и съ нѣколкото си стихотворения въ „Прѣдвѣстникъ“,⁷ въ които изразява тѣга за минала слава, мъка за настоящето и тревога за бъдещето на България, Раковски никакъ не проблѣсва като поетъ, за какъвто се мисли. Неговото призвание е опредѣлено за другаде: да се отдаде на голѣмитѣ и сѣдбоносни въпроси на политиката и науката, дето нерѣдко пада въ поетиченъ екстазъ.

Като важна страна на неговото дѣло и мисль сѣ били *вестниците* му, които имали да решаватъ не само политични, но и общокултурни задачи. Затова и Раковски гледа на печата като на голѣмъ факторъ за просвѣтата и напредъка на народа. Това е „печата (пресата) кой е всегда всеобщъ поучитель“.⁸

Така, вестникътъ